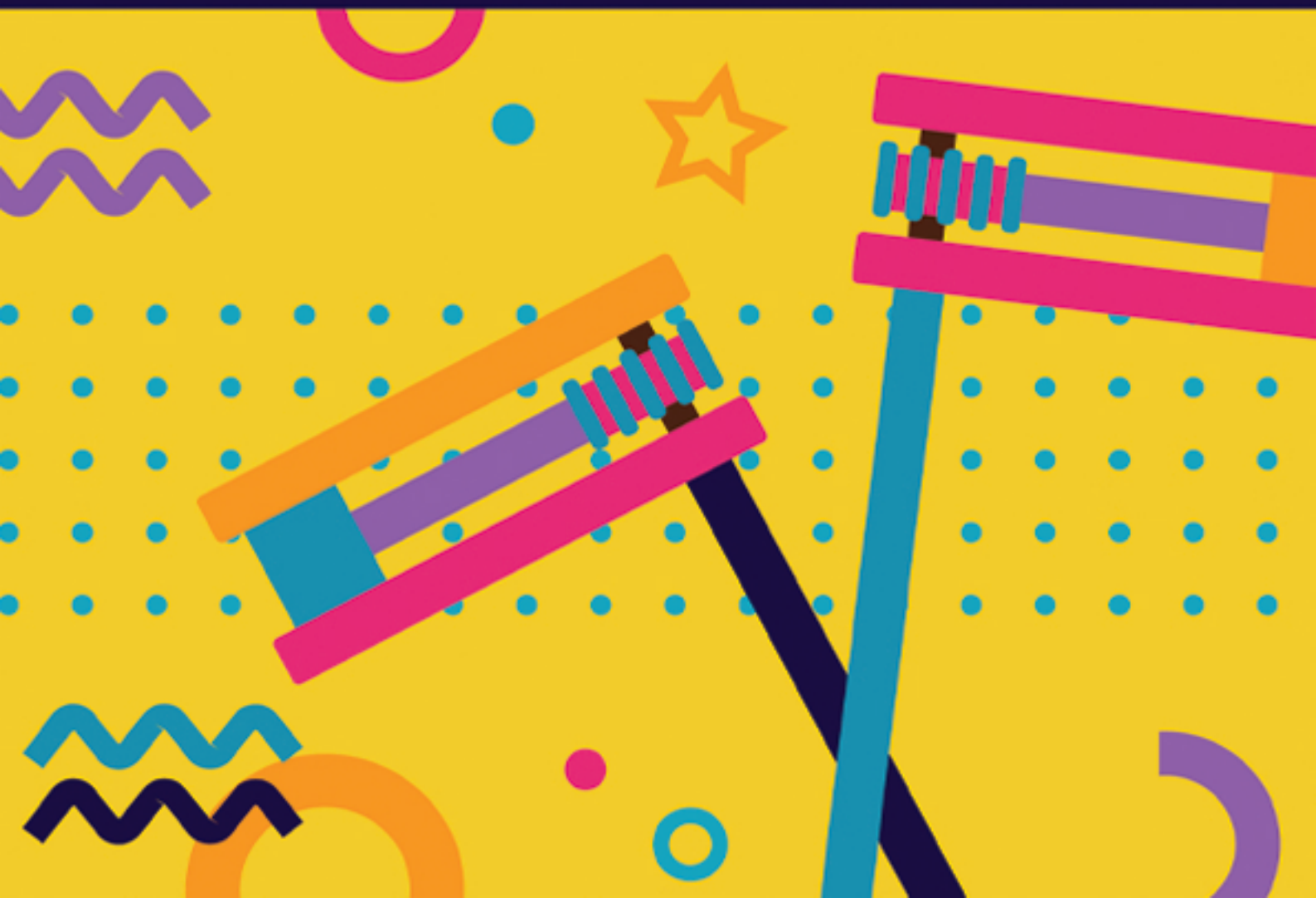

בלבבי

בל החודש יום טוב

שיעורי הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון" ישראל | 073.295.1245 | USA 718.521.5231

- ב סיכום קצר וחלקי.....
- ג הימים הראויים למקרא מגילה.....
- ג י' וה' שבפורים בהקבלה לי' וה' שביום הכפורים.....
- ד ב' המהלכים הנוספים בזמן הקריאה.....
- ד מגילת אסתר - מגילת 'סיהרא' בבחינת חודש של לבנה.....
- ה קר דעמלק - העלם הקו וה'רשימו' - ר"ת קר.....
- ו ב' הבקשות של אסתר - להחזרת הקו והחזרת ה'רשימו'.....
- ז פורים דמוקפין - החזרת הארת אור הסובב.....
- ח פורים דמוקפין - היפך אחשוורוש שמלך בכיפה.....
- ט קריאת המגילה שמצד עלמא דידן וקריאת המגילה שמהארת צוה"ב.....
- ט מקרא מגילה מדין ה'אור' ומקרא מגילה מדין ה'סובב'.....
- י הגילוי שכל החודש נהיה יו"ט בהארה דלעת"ל.....
- יא עומק הדבר ש'יום טוב לא קבלו עלייהו'.....
- יא שודש חודש אדר שכולו יו"ט - מה'יכול מראש חודש' דחודש ניסן.....
- יב אחדות כל החודש שמכח צידוף דוד ושלמה.....
- יג תיקון מיעוט הלבנה דיום ד' שמכח אסתר מל' סיהרא.....

סיכום קצר וחלקי

הבירור כאן בשיעור הוא האופנים שהמן ואחשורוש מעלימים את השורשים הגמורים של הבריאה ואיך אופני התיקון ע"י אסתר, וע"י קריאת המגילה בעוה"ז ולעת"ל.

א. השי"ת שהוא 'אין-סוף', נעלם בעוה"ז והארתו ית"ש כאן, היא ע"י ג' מהלכים: א. מכח רושם שנשאר מההסתלקות. ב. ע"י המשכת קו - שפע מהבורא לנבראים. ג. אור השי"ת שנמצא, כביכול, סביבות הנבראים מאיר להם.

ב. הקר דעמלק - המן מעלים את הקו והרושם, ומפלתו ע"י אסתר שמל' סיהרא שזה הלבנה שבלילה - זמן הקרירות, ולכך מבקשת מהחכמים. א. 'קבעוני לדורות' - להאיר את המשכת הקו. ב. 'כתבוני לדורות' לגלות את הרושם בבחינת כתיבה - רשימה.

ג. ב' זמני הקריאה לדינא הם בה' ימים שמ"א עד ט"ו, ובשעת הדחק ב"י ימים הראשונים. - והם מקבילים למדרגת עוה"ז שנברא בה' שנשאר בו רושם, ולמדרגת עוה"ב שנברא ב"י - הארה הנמשכת בדוחק לעוה"ז בבחינת קו.

ד. אחשורוש שמלך בכיפה מעלים את אור אין סוף הסובב ותיקונו ע"י הארת ה'מוקפות חומה' בבחינת 'חומת אש סביב'.

ה. לעת"ל יתגלה תיקון התמעטות הלבנה ע"י אחדות הזמן שהלבנה במילואה עם זמני חסרון הלבנה שמתגלה ב'סיהרא' דפורים, ושלימות הגילוי במה שיהא כל החודש כשר בפועל לקריאת המגילה - שלימות הארת אור אין סוף הסובב.

הימים הראויים למקרא מגילה

המשנה בריש מגילה – "מגילה נקראת ב"א, ב"ב, ב"ג, ב"ד ובט"ו", יש חמישה ימים שמפורש במשנה שאפשר לקרוא את המגילה, עיקרם כמובן הם י"ד וט"ו לפרזים ולמוקפים והתוספת של ג' הימים אלו הם הכפרים שמקדימים ליום הכניסה.

אבל מה שמובא בשולחן ערוך (סי' תרפ"ח סעיף ז') מהירושלמי, שכאשר יש צורך אפשר להקדים ולקרא כל החודש כולו – מראש חודש, ומבואר בדברי הירושלמי שהמקור לזה הוא מדרשת הפסוק שנאמר "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב", וממה שכתוב 'החודש' זה בא לומר שמקרא מגילה הוא לא רק בימים האלה שזה מה שכתוב "והימים האלה נזכרים ונעשים" אלא מהלשון 'והחודש אשר נהפך להם' משמע שכל החודש כולו נהפך מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב.

וא"כ, מונח כאן בדברי הירושלמי שכל החודש כולו יש לו גדר של יום טוב, ועפ"י זה אומר הירושלמי שמקרא מגילה כשר כבר מתחילת החודש.

ולכאורה לפי"ז היה צריך להיות שמקרא מגילה יהיה כשר גם מט"ז עד סוף החודש, אבל כמו שדורשת הגמ' אצלנו ג"כ, בבבלי – "ואימא שיתסר ושיבסר – ולא יעבור כתיב", ולכן מכאן ואילך אין ראוי לקרוא את המגילה, אבל בעצם, כל החודש כולו ביסודו היה צריך להיות כשר למקרא מגילה, – כולו נקרא שמחה, כולו נקרא יום טוב שראוי למקרא מגילה.

וא"כ, בעומק בכללות ממש, הימים שכשרים למקרא מגילה אלו הם החמשה ימים שמבוארים במשנה, ועוד תוספת של עשרה ימים.

ו' זה' שבפורים בהקבלה ל' זה' שביום הכפורים

כידוע מאד מה שמבואר בדברי חז"ל שיום הכפורים – הוא כפורים, ויש בזה כמה וכמה הקבלות שבין יום הכפורים לפורים, אבל בפרטות לעניינא דידן, יום הכפורים יש בו שני מהלכים יסודיים, מהלך של עשרת ימי תשובה שהעשירי שבהם הוא יום הכפורים ומהלך של חמשה שאלו הם החמשה עינויים שיש בו ביום, וכנגדו עומד המציאות של פורים – כך מבואר בגר"א – שכמו שיש את ההכנה של העשרה ימים ויום הכפורים, מעין כך גם בפורים מקרא מגילה כשר לפני יום הפורים, אבל בדקות, זה מהלך הדברים שנתבאר – מצד מהלך דברי המשנה מ"א עד ט"ו הם חמשה ימים ומצד מהלך דברי הירושלמי נוסף לנו עוד עשרה ימים מא' אדר עד י' והרי שזה הי' והה' שמתגלים במקרא מגילה שבפורים, מראש חודש עד עשרה בחודש י', ומ"א עד ט"ו ה', וחלוקתם היא מחמת שיש להם שני גדרי דינים – ה"מקדימים ליום

הכניסה" זה מעיקר התקנה משא"כ ההקדמה שקודם לכן זה רק בשעת הצורך, וא"כ מתגלה ביום הפורים שני המהלכים האלה של י' וה' – "כי בי-ה ה' צור עולמים", זה הזמן של מקרא מגילה.

ב' המהלכים הנוספים בזמן הקריאה

ובדקות יותר, ה'סלקא דעתא' שהיה בדברי הגמ' – "ואימא שיתסר ושיבסר – ולא יעבור כתיב" היה צד שזה יכול להגיע עד י"ז ימים, זה ההבחנה של "ליהודים היתה אורה" – האור שעליו נאמר "ויאמר אלוקים יהי אור וגו' וירא אלוקים את האור כי טוב", שנאמר בו 'כי טוב' פעם ראשונה, וכן מה שנאמר בלידת משה – "ותרא אותו כי טוב" שדורשים חז"ל שנתמלא כל הבית אורה, זהו הי"ז שהוא בגימטריא טוב, זה המהלך של ה'סלקא דעתך' שאפשר לקרוא מגילה עד י"ז.

אבל יתר על כן, בעומק דברי הירושלמי שהזכרנו מבואר שכל החודש כולו היה צריך להיות כשר למקרא מגילה, אלא שמכח דרשת הבבלי "ואימא שיתסר ושיבסר – ולא יעבור כתיב" – לדברי הירושלמי זה קאי ג"כ על כל החודש כולו שמט"ז ואילך עד סוף החודש הוא אינו ראוי למקרא מגילה מדין 'ולא יעבור', והרי שמצד השורש הפנימי המקרא מגילה ראוי שיהא כ"ט ימים, אלא שיש הפקעה של 'ולא יעבור', וזה ברור ופשוט, – אם צריך מקרא של 'ולא יעבור' להפקיע כלומר, שזה ראוי, אלא שיש עוד חידוש על דבריו, אבל זה לא הפקיע אותו מכח ה'ולא יעבור' שמעיקרא לא שייך מט"ז-י"ז ואילך לקרוא מגילה, קריאת המגילה מישך שייכא לכל החודש עד סופו אלא שיש "אריא דרביע עליה" שלא קוראים [– בלי להיכנס לעומק ההגדרה בדקותה –] אבל בוודאי שהכח עצמו עומד בעינו שכל החודש ראוי למקרא מגילה, אלא שיש עוד כח מדין 'ולא יעבור' שמעכב על הדבר, ולמשל, כמו שיש לאדם קיום מצוה לעשות דבר ויש לו מצוה כנגד, לא לעשותו – עשה כנגד עשה, הרי שה'עשה' לקיים עומד, אלא שיש כח מעכב של עשה מכנגדו שאין עשה דוחה עשה.

ומכל מקום א"כ, כל החודש כולו מונח בו כח של קריאת המגילה לפי דברי הירושלמי, ובדקות זה נעוץ בקריאה של עיקר הזמן שהיא בי"ד וט"ו שהם ביחד עולים כ"ט, שעיקר זמן מקרא מגילה שהוא כ"ט ימים של כל החודש כולו מתגלה בי"ד-ט"ו שהם בגימטריא כ"ט, שזה כלל החודש.

מגילת אסתר – מגילת 'סיהרא' בבחינת חודש של לבנה

והעומק שמונח בדברי הירושלמי – הרי הגמ' דורשת בכמה לשונות למה אסתר נקראת אסתר, ולחד מ"ד, היא נקראת אסתר מלשון של איסתרא – סיהרא שזה הלבנה, ולפי"ז, מה שאסתר נקראת אסתר מלשון סיהרא זה הגדרת החודש, כלומר – היא נקראת על שם חידוש הלבנה, וזה הרי הגדר של חודש –

ה פורים: כל החודש יו"ט

זמן מחזור הלבנה, חמה היא בגדר השנים ולבנה היא בגדר החדשים, וא"כ כל ההגדרה של מגילת **אסתר** מגילת **סיהרא** - כל החודש כולו כשר למגילת אסתר - סיהרא, זוהי מגילה של ה'סיהרא', מגילה של החודש, - היא לא מגילה של יום אלא היא מגילה של חודש, והרי שמצד כך עצם שמה של אסתר שברור שזה עצם מהותה של אסתר, מונח בו ההגדרה של המקרא מגילה של 'כל החודש כולו כשר למקרא מגילה'.

ולפי"ז - בעיקר שם חמה ולבנה, החמה נקראת **חמה** כידוע מלשון **חם** שהיא המחממת, ולפי"ז בזמן הלבנה, כשהחמה נמצאת באיתכסיא, הוא הזמן של הקרירות, החום והקור מתחלקים שהחום הוא ביום בזמן החמה ולילה הוא זמן הקור - קרירות, - כך הוא טבעו של דבר שבלילה לעולם קר יותר מן היום, אבל בעומק - זה דבר והיפוכו שאם ביום מתגלה החמה, מציאות של חמימות א"כ בהכרח שבלילה מתגלה בו מציאות של קרירות כי היום והלילה הם דבר והיפוכו. ובדקות זו ההגדרה של תקופת טבת שאז הלילות ארוכים וגוברים על הימים שהם זמן שליטת החמה, זה התקופה הקרה - כי המהות של לילה הוא מציאות של קרירות, - ובתקופת תמוז שהיום רבה על הלילה זהו זמן החום, אבל בזמן שהלילה רבה על היום שזה בעיקר בתקופת טבת - מתגלה בעיקר הקרירות.

קך דעמלק - העלם הקו וה'רשימו' - ר"ת קך

ושורש הדברים מבורר מצד עצמו - בעמלק - המן נאמר 'אשר קרך' - קרירות, ולהבין עמוק, בפנים אחד להגדרת הקור שמתגלה ההמן - עמלק - "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", ה', הוא יתברך שמו אין סוף, כלומר - גילוי שלם זה גילוי של אין סוף, אבל בעלמא דידן עיקר הגילוי של ה'אין סוף' נעלם, נסתלק, - וא"כ, מהיכן מאיר לנו ההארה של האור אין סוף? - יש בזה בכללות שני מהלכים, [- ובמהלך שלישי כדלקמן].

מהלך אחד - כל דבר שנסתלק נשאר ממנו מציאות של רושם, וא"כ, על אף שכביכול הוא יתברך שמו העלים - הסתיר את מציאותו - שזה בעומק מגילת **אסתר** - הכח של ההסתרה של אמיתתו הנעלמה ש'המלך' סתם קאי על מלכו של עולם וזה המגילת אסתר שנסתר שמה ה'מלכו של עולם' והוא מתלבש במלך דקלקול מלך דאחשרוש.

אבל נשאר **רושם**, נשאר **רשימו** מההארה של המלך האמיתי. אבל זה נמצא באיתכסיא, זה נמצא בהסתרה.

1 פורים: כל החודש יו"ט

מהלך שני נמשך שפע ממנו יתברך שמו למציאות הנבראים שזה נקרא כידוע בלשון רבותינו 'המשכת קו' כלומר - כח שהוא מעין מעין הנובע שנמשך ממנו שפע שמן הבורא יתברך שמו נמשך השפע לנבראיו.

ולהבין עמוק - עמלק מתנגד לשרשי מציאות גילוי יתברך שמו בעולמו של הקדוש ברוך הוא, וכמו שנתבאר, שורש הגילוי בעיקר הוא מדין הרושם שנשאר ומדין המשכת קו, הארה שנמשכת ממנו יתברך שמו לנבראיו, וזהו ראשי תיבות קר - קו רשימו - זה אשר קר', הוא מתנגד לשורש הנעלם של מציאות הבריאה.

ובפרטות לסוגיא דפורים שעמלק זה המן, מי שהביא למחייתו של המן זה אסתר, - "איש צר ואויב המן הרע הזה" שאסתר הביאה למפלתו של המן, זה דייקא אסתר כמו שהוזכר שהיא מלשון סיהרא - לבנה שאז זמן הקרירות, היא מביאה למציאות המפלה של המן.

ב' הבקשות של אסתר - להחזרת הקו והחזרת ה'רשימו'

וכאשר באה המפלה של המן, חוזר ומאיר הרושם, חוזר ומאיר הקו.

ולכן אסתר ביקשה הרי שני בקשות מחכמים כמו שמבואר בגמ' במגילה בדף ז', במימרא ראשונה אומרת הגמ' שאסתר ביקשה מחכמים "קבעוני לדורות", ומימרא נוספת אומרת הגמ' שאסתר ביקשה מחכמים ג"כ בקשה שניה - "כתבוני לדורות", הבקשה של 'קבעוני לדורות' זה בבחינת "והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור" ומה שהיא ביקשה "כתבוני לדורות" שזה כתיבת המגילה שהיא הופכת להיות חלק מן הכתובים.

אלו הם שני הבקשות שבקשה אסתר, והם מקבילים לשני המהלכים שהוזכר - קו ורשימו.

קו - "תקותם", תשועתם היית לנצח ותקותם בכל דור ודור" התקוה שמתגלה כאן זהו ה'קבעוני לדורות' וזה ה'תקותם לנצח' כלומר - 'לדורות' - שלדור ודור הדבר איננו מסתלק, וזה עומק הבקשה שאסתר מבקשת לקבוע את הדבר 'קבעוני לדורות' - לחזור ולהאיר את השפע הנשפע ממנו יתברך שמו, הקו הנשפע, ואז נמשך הדבר באופן כזה שנעשה מציאות של חיבור, של צירוף, של אחדות, מכח שנעשה חיבורם גם יחד נעשה כאן הארת הקו בחזרה, חוזר הקו ומאיר ונמשך יחד, זה בדקות ההבחנה של הצירוף שהוזכר "והחודש הזה אשר נהפך להם" מיגון ואבל לשמחה ויום טוב, כאשר מצרפים את המילים אבל ויום טוב שזה גימטריא של קו זה שורש ההארה הראשונה שמתגלה.

פּוּרִים: כּל הַחוּדֵשׁ יו"ט

רשימו – זה הצד השני של הדבר שהוא ה'כתבוני לדורות', שאסתר מבקשת שהמגילה תיכתב לדורות, – הרי כל כתיבה נקראת **רשימה** שרושמים את הדברים – "כתוב בספר וחתום למען יעמדו ימים רבים", כאשר הדבר מסתלק ורוצים שישאר ממנו רושם – כותבים את מה שהיה, "כתוב זאת זכרון בספר", כלומר הכתיבה היא בכדי שישאר רושם ממה שהיה שנסתלק ואיננו – לכן יש כתיבה, ומכח כך הכתיבה נקראת **רשימה** כי משאירים **רושם** – **רשימו** ממה שהיה ונסתלק, זה גופא המציאות של כתיבה.

וכאשר הכתיבה מצטרפת אהדדי שנעשה הצירוף והאחדות – זה העומק שכאשר מצרפים את המילה **שמחה** עם **יגון** עולה בגימטריא **כתב** – [בהקבלה למה שהוזכר שכשמצרפים **אבל** ו**יום טוב** עולה בגימטריא **קו**], זהו העומק של הארת ה'כתבוני לדורות'.

וא"כ, אסתר ביקשה 'קבעוני לדורות' שזה האופן של "תקותם הייתה לנצח" – **קו**, והיא ביקשה 'כתבוני לדורות' שהכתיבה מגלה את ה**רושם**, וע"י כן נעשה העומק של ההארה השלימה שמאיר בחזרה אורו יתברך שמו, הרושם מאיר והמשכת השפע ממנו יתברך שמו מאיר, אלו הם שני המהלכים של 'קבעוני לדורות' ו'כתבוני לדורות'.

וע"י כן נעשה האופן של מחיית עמלק – המחיייה של הקרירות של עמלק, העלם הקו והרשימו שזה הקר של עמלק, זה עומק נקודת המחיייה כמו שהוזכר.

פּוּרִים דְּמוֹסְפִין - הַחֲזֵרֵת הָאֵרֶת אֹרֶן הַטּוֹב

אבל יתר על כן המהלך הנוסף הוא שיש את אורו יתברך שמו שמאיר בנבראים בבחינת "מרחוק הוי"ה נראה לי", שכביכול, הקדוש ברוך הוא מאיר סביבות הנבראים והוא מאיר אל תוך הנבראים כצורת מעגל שהאור שנמצא מסביב מאיר אל מה שנמצא בתוכו.

יום י"ד שהוקבע לפורים זה הוקבע בפרזים ויום ט"ו שהוקבע הוא הוקבע במוקפות חומה – שזה הדין שהם צריכים להיות מוקפות חומה מימות יהושע בן נון.

מה עומק ההארה של ה'מוקפות חומה' ביחס לסוגיא דפורים? – כידוע, החומה היא בבחינת "ואני אהיה לה חומת אש סביב" שהחומה נמצאת סביב, – בפרזים מאיר הארה המתפשטת, המתרחבת, אבל במוקפים מאיר ההארה של מה שנמצא סביבות הדבר – שהוא מאיר אל תוכו, – "ואני אהיה לה חומת אש סביב", כמו אש המאיר כך גם "חומת אש סביב" מאירה סביבותיהם.

וזה עומק ההארה שמתגלה בט"ו להחזיר את הארת אור אין סוף הסובב, בחזרה לתוך מקום החלל של הנבראים.

ח פורים: כל החודש יו"ט

אלו הם ג' המהלכים העמוקים שמתגלה בימי הפורים.

מתגלה להחזיר את ה"רושם" שזה ה"כתבוני לדורות".

מתגלה להחזיר את המשכת השפע בבחינת קו הממשיך שפע כמעייין, ומצד כך זהו ה"קבעוני לדורות".

והקביעה והכתיבה זה שורש ההארה שמתגלה כנגד מציאותו של עמלק, - ומדגישים **עמלק - המן**.

פורים דמוקפין - היפך אחשורוש שמלך בניפה

ויום ט"ו שהוא הפורים ב'מוקפות חומה' הוא כנגד אחשורוש המולך בכפה ש"מהודו ועד כוש" לחד מ"ד היינו שהם היו סמוכים זה לזה והוא היה מולך על כל העולם כולו בצורה של היקף וזה ה"מהודו ועד כוש" שהם משלימים את נקודת ההיקף, מצד המהלך הזה נתחדש התפיסה של פורים דט"ו בערים המוקפות חומה מימות יהושע בן נון, - היפך אחשורוש שהוא מולך בכיפה - מסביב - מהודו ועד כוש, מתגלה המהלך ההפוך של קדושת הארתו יתברך שמו - אור אין סוף הסובב הנכנס לתוך מקום החלל, ואז מאיר ההארה של הט"ו, - זה עומק המקרא מגילה שמתגלה בט"ו בחודש כמו שהוזכר.

וא"כ, מצד שלימות הארת אורו יתברך שמו במהלכי ימי הפורים הוא נוגע בשורשים הגמורים של מציאות הבריאה - מדגישים - בשורשים הגמורים של מציאות ההארה של הבריאה.

בהארה של ה'רשימו'.

בהארה של הקו.

ובהארה של אור אין סוף הסובב שנכנס לתוך הנבראים.

אלו הם שלושת ההארות הללו שמצטרפים יחד ומאירים שכשנעשה מציאות של החיבור שלהם זה שלימות קומת ההארה שהוזכר.

ולפ"ז, להבין יתר על כן - ד' המהלכים שנתבארו במצוה של מקרא מגילה - שיש מהלך של מקרא מגילה באופן של ה' ומהלך של מקרא מגילה באופן של י', יש מהלך של מקרא מגילה באופן של י"ז ויש מהלך של מקרא מגילה באופן שכל החודש כולו, ביסודו, כשר למקרא מגילה - הוא הופך להיות יום טוב.

עומק נקודת הדברים לפי מה שנתבאר השתא - מגילת אסתר כידוע עד מאד היא הגילוי שבהסתרה, ומהו הגילוי שבהסתרה - אלו הם שלושה המהלכים שהוזכר השתא שזה עומק מהלך ההתגלות שחל בקומת הנבראים בהארה של יום הפורים, וכאשר קוראים את המגילה ישנם את הד' מהלכים שנתבארו.

ונפתח לפי סדר ארבעת המדרגות שהוזכר.

קריאת המגילה שמצד עלמא דידן וקריאת המגילה שמהארת עוה"ב

"כי בי-ה ה' צור עולמים" כדברי חז"ל - עולם הבא נברא ב'י' ועולם הזה נברא בה', ומצד כך מכח עוה"ז שנברא בה' עיקר זמן קריאת המגילה הוא חמישה ימים, זה מצד מגילה ששייכת להאי עלמא שזהו הה' שנברא בו העולם הזה וא"כ, עיקר מקרא מגילה מתגלה בחמשה ימים הללו [וכמובן גם בזה ג' הימים הראשונים זה מצד "מקדימים ליום הכניסה"], זו מדרגת קריאת המגילה שקוראים אותה בתוך התפיסה של עלמא דידן.

אבל 'כי בי-ה ה' צור עולמים' שהעולם הבא נברא י' - כדברי חז"ל שכל הכתובים בטלים חוץ ממגילת אסתר שהיא איננה בטלה וקוראים אותם ג"כ לעתיד לבוא כמו שמבואר ברמב"ם ובראב"ד בהל' מגילה ומצד כך, בקריאת המגילה ממשיכים את האור של עולם הבא, וההמשכה של העולם הבא - אלו הם דברי הירושלמי שבשעת הדחק קוראים את המגילה גם מראשון בחודש עד י' בחודש, בעשרה הימים האלה, כלומר - זה הארה שאיננה בעיקרה כאן בעולם אלא היא הארה ששייכת לעולם הבא - שזה הי' שנברא בו העולם הבא.

אלו הם שני הזמנים **שכשרים לדינא** למקרא מגילה, - עיקר הזמן הוא החמישה ימים שזהו ה' שנברא בו העולם וההמשך של עוד עשרה הימים הראשונים שכשר בשעת הדחק כלומר - זה הארה שמגיעה בדוחק, זה הארה של עולם הבא שנכנסת בעולם הזה, אלו הם העשרה ימים שמראש חודש עד י'.

מקרא מגילה מדין ה'אור' ומקרא מגילה מדין ה'סובב'

אבל יתר על כן כמו שהוזכר - יש את ההארה היותר עמוקה, ראשית, ההארה שאפשר לקרוא עד י"ז בחודש בבחינת 'אור כי טוב' ו'ותרא אותו כי טוב הוא', ויתר על כן כל החודש כולו.

והשורש הוא ברור - האור שמתגלה מעבר לכך הוא אור אין סוף הסובב - מצד ה'אור כי טוב' זה הי"ז ומצד הסובב שזה בחינת הסיהרא זה מה שכל החודש כולו כשר לקריאת המגילה.

אבל בעלמא דידן נאמר 'ולא יעבור' כלומר - שה'ולא יעבור' היינו שאור אין סוף הסובב לא יכול לעבור ולבקוע לתוך מציאות הנבראים שבתוכם אנחנו נמצאים השתא.

במהלך הראשון של החמשה ימים, זה הרושם שנמצא כאן בעולם, זה ה'רשימו', זה ה'כתבוני לדורות'.

1 פורים: כל החודש יו"ט

המהלך של העשרה ימים זה הקו, - ה"תשועתם הייתה לנצח ותקוותם בכל דור ודור" שנעשה מציאות של המשכה אבל זה בנעלמות, זה עדיין לא בוקע ויורד באיתגליא למקום שבו אנחנו נמצאים, - זה עולם הבא.

והמהלך השלם שזהו המהלך להחזיר את אור אין סוף הסובב - מדין ה'אור' - "אור כי טוב" זה הי"ז ימים, ומדין ה'סובב' זהו מציאות ה'מוקף חומה' כסיהרא.

עיקר מקרא מגילה שנמצא כאן בהאי עלמא הוא במדרגה של עלמא דידן ובמעט המשכה של עולם הבא.

הגילוי שכל החודש נהיה יו"ט בהארה דלעת"ל

אבל עיקר המקרא מגילה שיהיה לעתיד לבוא שיחזור ויאיר אור אין סוף הסובב - זה יתגלה בשלימות הזאת שכל חודש אדר יהיה כשר למקרא מגילה, - לשון חז"ל כידוע מאד "כל המועדים בטלים חוץ מפורים" ופנים אחד לדבר על פי עומק הסוגיא שעכשיו נתבאר - המועדים שיש בידינו השתא כידוע מאד, בעיקרם של המועדים מצד זמניהם - יש מועדים של יום אחד, יש מועדים של שבעה ימים ויש המשכה מסויימת עד שמונה ימים בבחינת שמיני עצרת שהוא רגל בפני עצמו לענין פז"ר קש"ב או שמיני עצרת של פסח שהוא חג שבועות כידוע מדברי הרמב"ן, וכמו כן בדרבנן מאיר הארת שמונה של חנוכה כנגד הארת שמונה ימים של סוכות עם רגל שמיני והארת פסח עם שבועות שהוא רגל שמיני של פסח, זה המהלך של המועדים שיש בידינו, ומצד כך פורים זה יום אחד שהפך להיות שני ימים - ומעין דמעין, זה ראש השנה שהוא שני ימים ובהקבלה מסויימת זהו 'תשיעי ועשירי' של יום הכפורים, ועוד דקויות.

עד כאן זה דברים ידועים, אבל המהלך הנוסף שמתחדש בפורים, - בפורים התחדש שהחודש כולו הופך להיות יום טוב, זה ההגדרה של מועד דפורים שהוא אינו בטל לעתיד לבוא, - מה שכל המועדים בטלים חוץ מפורים ופורים ממשיך את הארתו גם בלעתיד לבוא זהו מחמת שכל המועדים הם מועדים בימים מסויימים שבתוך החודש, שלכל מועד ומועד יש לו את זמנו שלו.

אבל מה שמתגלה מכח המועד דפורים הוא "והחודש אשר נהפך להם", שכולו הופך להיות שמחה, כולו הופך להיות מציאות של יום טוב, זה הגדרת חודש אדר שיש לו דין של יום טוב.

עומק הדבר ש'יום טוב לא קבלו עלייהו'

ולפי"ז - הגדרה נפלאה - נאמר במגילה שימי הפורים הם ימי משתה ושמחה, - וכדברי הגמ' שימי משתה ושמחה קיבלו עליהו אבל יום טוב שאסור בעשיית מלאכה לא קיבלו עליהו, ובעומק - מה שיום טוב לא קיבלו עליהם כיון שאם היו מקבלים עליהם יום טוב **כל החודש כולו היה יום טוב** וזה הארה ששייכת לאור אין סוף הסובב לעתיד לבוא, - זה נקרא יום טוב מההארה של **הטוב** - הי"ז שזה הארה דלעתיד לבוא, זהו ההגדרה של 'יום טוב' כמו שמבואר בדברי רבותינו שטוב זה אור וביום טוב מאיר בו האור, וא"כ, אם באמת הם היו מקבלים עליהם יום טוב הרי שזמן קריאת המגילה היה לפחות עד י"ז בחודש, ואם הם היו מקבלים בשלימות שזהו אור דלעתיד לבוא - אור אין סוף הסובב, א"כ הגילוי היה שהפורים היה צריך להיות בכל חודש אדר שכולו יהפך להיות מציאות של יום טוב.

השתא קוראים בערים המוקפות חומה בט"ו, אבל רק מי שהוא מוקף חומה קורא ומי שאינו מוקף חומה לא קורא בט"ו, - אבל הרי לעתיד לבוא ירושלים לא תהיה מוקפת חומה כמו שאומרת הגמ' הרי בבבא בתרא בפרק המוכר את הספינה שדורשת את הפסוק שנאמר "פרזת תשב ירושלים" שירושלים כבר לא תהיה מוקפת חומה.

ובעומק, מהו ההארה דלעתיד לבוא שמאיר בהארת ימי הפורים - מה שנאמר השתא ש'מוקפות חומה' קוראים בט"ו, אבל לעתיד לבוא מצד סדר הדין שנאמר שכל הכתובים בטלים חוץ ממגילת אסתר וכדברי הראב"ד שהוזכרו שגם לעתיד לבוא יקראו מגילה.

מתי יהיה כשר לקרוא מגילה לעתיד לבוא - לא יהיה את הגדר של פרזים ב"ד ומוקפות חומה בט"ו אלא כל החודש כולו יהיה כשר למקרא מגילה.

שודש חודש אדר שכולו יו"ט - מה'יכול מראש חודש' דחודש ניסן

ומעין דמעין - זהו הניצוץ שבדברי הגמ' שהגמ' במגילה אומרת שבשנה מעוברת שיש בה שני אדרים יש מחלוקת מתי קוראים את המגילה, ולחד מ"ד קוראים בחודש השני [- שכך נהגין למעשה] משום 'מיסמך גאולה לגאולה', וכפשוטו היינו למיסמך גאולה דפורים לגאולה דפסח כמו שאומר שם רש"י, אבל בעומק יותר - זה לסמוך את חודש אדר שכולו יום טוב להגדרת חודש ניסן שבו הגאולה של יציאת מצרים.

ובדקות, ברור הדבר - כמו שאנחנו אומרים הרי בהגדה של פסח "יכול מראש חודש, תלמוד לומר ביום ההוא, אם ביום ההוא יכול מבעוד יום" וכו', ולכאוי' מהו "יכול מראש חודש", למה היה 'סלקא דעתך'

יב פורים: כל החודש יו"ט

שיהיה אפשר לקיים 'והגדת לבנך' מראש חודש ניסן? – מה שבאדר מאיר ההארה של 'יכול מראש חודש' לדינא זהו הכח שהושרש כבר ביציאת מצרים ב'בכח' הנעלם ולכן 'יכול מראש חודש', אלא ששם נאמר "לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך" שזה ההגדרה שם לדינא.

אבל בימי הפורים זה יצא מהכח לפועל, והיכול מראש חודש' של ניסן באמת מאיר בפועל בחודש אדר. זהו ה'למיסמך גאולה לגאולה'.

ובעומק – כיון שע"י ה'למיסמך גאולה' של אדר יצא בפועל הדין של 'מראש חודש', – הוא מוציא לפועל לא רק את הראש חודש של אדר אלא זה יוציא מהכח לפועל את היכול מראש חודש של ניסן ששם נאמר "תלמוד לומר ביום ההוא" שזה לא כך [– כעין מה שכאן נאמר 'ולא יעבור' שמששה עשר ואילך לא ראוי לקריאה] אבל ב'בכח' זה כן נמצא.

ומצד כך, לעתיד לבוא באמת חודש אדר שכולו יום טוב מראש חודש, הוא יוציא לפועל את חודש ניסן שכולו יהיה מציאות של יום טוב, מתחיל מראש חודש, וכדברי חז"ל שעשרה עטרות נטל א' ניסן, – הוקם בו המשכן וכו'.

וזהו עומק ההארה של "כל המועדים בטלים ופורים אינו בטל" שכל החודש כולו יהיה מועד, כל החודש יהיה כשר למקרא מגילה, ואז יתגלה ה'אסתר' מלשון סיהרא שהוא בבחינת חודש של הלבנה, – יהיה מציאות של שלימות ההארה שכל החודש כולו כשר למקרא מגילה לעתיד לבוא.

אחדות כל החודש שמנח צידוף דוד ושלמה

מה שנאמר במגילה "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" – הרי מה'ולא יעבור' דורשת הגמ' שא"א לקרוא את המגילה מט"ז ואילך, אבל לעתיד לבוא יצורף ויושלם שלימות ההארה הזו שמתגלה ב'לא יעברו מתוך היהודים'.

ובדקות כידוע, זה הצירוף של דוד המלך ושלמה המלך, דוד הרי היה דור ה-י"ד לאברהם אבינו [– דוד גימטריא י"ד כידוע] ושלמה היה הדור ה-ט"ו וט"ו הוא בבחינת 'סיהרא באשלימותא' משא"כ דוד הוא בחסרון הלבנה, ולעתיד לבוא יצורף דוד ושלמה בבת אחת ויעשה האחדות ביניהם שזה הגימטריא של י"ד-ט"ו שעולה יחד כ"ט ימים שזה שלימות מהלך הסיהרא שבחודש, – מה שדוד שורשו בעיקר בקידוש החודש שלכן אומרים בקידוש לבנה "דוד מלך ישראל חי וקיים", ושלמה עיקרו בט"ו בחודש שזה ה'סיהרא באשלימותא', כאשר יש צירוף של דוד ושלמה בבת אחת – זה מתחילת החודש עד סוף החודש, דוד נמצא בראשית ובאחרית שזה זמן חסרון הלבנה ושלמה נמצא בנקודת האמצע והצירוף

יג פורים: כל החודש יו"ט

השלם שלהם גם יחד זה עומק נקודת האחדות של כל החודש כולו, שכולו ראוי למקרא מגילה כמו שנתבאר.

ומכל מקום, כאן מונח העומק העצום של האור של חודש אדר, חודש אדר כמו שידוע בדברי רבותינו זה אל"ף-דר - אלופו של עולם דר, והסברנו את כל מהלכי הדברים איפה מאיר בפרטות לפי סדר הג' הארות שהוזכרו, הרושם, הקו והסובב שמגלים את הא'-דר בתוך קומת הנבאים, זהו אדר הא'-דר זה מקום הדירה.

יש דירה מדין ניסן שאז הוקם בו המשכן ויום ראשון בניסן נטל עשרה עטרות - אבל אז, זה רק 'יכול מראש חודש' - שה'סלקא דעתך' שיהיה 'יכול מראש חודש' זה מכח שהוקם בו המשכן שהוא עומק תחילת ההארה, אבל זה רק 'יכול' כי זה בגדר של משכן שנקרא משכן משום שנתמשכן על עוונותיהם של ישראל כמו שאומרים חז"ל.

אבל מכח הארת חודש אדר כפי שחודד, - יוצא לפועל כל החודש כולו, וכשיוצא לפועל כל החודש כולו הרי שמונח בו שלימות ההארה.

תיקון מיעוט הלבנה ד' שמנח אסתר מל' סיהרא

הרי בתחילה אמר הקב"ה ללבנה לכי ומעטי את עצמך שנעשה ההתמעטות של הלבנה, ותחילת תיקון מסויים היה ב"החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה" בחודש ניסן, אבל שלימות התיקון יתגלה מכח הארת חודש אדר, שמנח ההארה של חודש אדר מאיר התיקון של היום הרביעי שבו נתלו המאורות שנאמר "יהי מאורות ברקיע השמים וגו' שני המאורות הגדולים" אבל לאחר מכן נאמר "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה" שזה הלבנה.

אבל, הרי "חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה ולשנותה ביום" וכאשר נאמר "חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה ולשנותה ביום" הרי שלילה עיקר והיום טפל - על אף שלעיקר ההלכה - מדגישים - זה הפוך, אבל בפשוטו של סדר הדברים הלילה העיקר והיום טפל, ובעומק מה שהיום עיקר והלילה טפל זה השתא, אבל לעתיד לבוא העיקר יהיה הלילה והיום יהיה טפל אחריו, ומצד כך מאיר התיקון של "המאור הקטן", - זהו אסתר מלשון סיהרא, כל החודש כולו הופך להיות יום טוב, - מדין מהלך דחודש ניסן יכול להיות יו"ט רק שבעה ימים או שמונה ימים, אבל מדין התיקון של ה'סיהרא' מתגלה שכל החודש כולו הוא יום טוב.

יד פורים: נל החודש יו"ט

וזהו מה שכשאסתר ביקשה כתבוני לדורות שלחו לה החכמים את הדרשא מהפסוק "הלא כתבתי לך שלישים", שלישים ולא רבעים עד שמצאו לו סמך מן המקרא, - ה'רבעים' זה בבחינת יום רביעי של מעשה בראשית שנתלו בו המאורות ששם נאמר 'המאור הקטן לממשלת הלילה', זה הקור דקלקול שהוזכר שזה שורש הקור שמתגלה בלילה בעלמא דקלקולא.

אבל מכח חודש אדר שנהפך לשמחה, נהפך ליום טוב - מתגלה התיקון של היום הרביעי, מתגלה הכתיבה של מגילת אסתר שלא יהיה רק שלישים אלא יהיה גם רבעים כי הוא בא לתקן את המדרגה דקלקול של המאור הקטן שביום הרביעי, ומה שהיה נראה מציאות של 'המאור הקטן' נתקן, - השתא חנוכה הוא גילוי של חכמה בבחינת חמה שבמילה חכמה שמתגלה בו המאור הגדול ופורים שהוא הסתר, לילה, הוא שורש של סיהרא - מאור הקטן, זה היחס של חנוכה ופורים כפשוטו.

אבל בעומק, 'המאור הקטן' של פורים הופך להיות חוזר ונגדל בחזרה, נעשה כולו חודש דתיקון. חנוכה ופורים מאירים את האור דלעתיד לבוא, חנוכה כמו שהוזכר, מאיר את האור של ה'שמונה', ופורים מאיר את כל החודש כולו.

זה העומק הנורא שמתגלה בחודש הזה, כל החודש כולו ביסודו, כשר למקרא מגילה, וכך יהיה לעתיד לבוא, יאיר האור השלם.

זה גדר ההתחדשות שבחודש בבחינת "התחדשי כנשר נעורכי".

זה ה"אור חדש על ציון תאיר" - שכך קרא המהר"ל לספרו על מגילת אסתר 'אור חדש'.

זה אור חדש של חודש - אבל של חידוש הלבנה דלעתיד לבוא שאז כל החודש כולו שמחה, כל החודש כולו יום טוב, כולו כשר בפועל לעתיד לבוא למקרא מגילה.

[שאלה מהשומעים: ב"פרזות תשב ירושלים" רואים שגם במקום המוות יש באמת רק גילוי של 'עתיק' והקרירות והחמימות הכל אחד.] - הזכרנו פעמים רבות שקר וחם גימטריא שמח שעומק השמחה היא באחדות שניהם. זה בדרך רמז, אבל בוודאי שאתם צודקים, אחדותם היא נקודת השלימות שזה קר-חם גימטריא שמח, - עכשיו זה הבחנה של "כשם שמברכים על הרעה כך מברכים על הטובה" אבל לעתיד לבוא שהם שווים זה גופא השמחה שהמות מצטרף, אבל זה בבחינת "ממית עצמו" בסוד רצוא ושוב, בסוד 'מטי ולא מטי', - כשהוא 'לא מטי' הרי הוא נכלל בשורש שזה מיתה וכשהוא 'מטי' הוא יורד למטה, זהו הקר וחם ששם זה שמחה אמיתית, - אבל זהו בתנועה שבשורש ולא מצד ההתגלות כאן

טו פורים: כל החודש יו"ט

למטה של חיים ומות, למטה חיים ומות זה עצב אבל למעלה בשורש השורשים של "מטי ולא מטי" – שם באמת זה מחובר.

[שאלה: אדם שנמצא בישוב הדעת שאור הנשמה מאירה בו, חייב להיות שיש אצלו חום?] = התשובה היא שחייב להיות שיש שמה מציאות של חום רק כשזה מאוזן בבחינת 'לב יוקיד' והריאה נושבת על הלב בשביל שלא ישרף, אבל כשיש את השילוב של הריאה והלב – הרוח שנושבת מקררת את חמימות הלב, זה מה שמבואר בגמ' בתענית דף ה' ש'תלמיד חכם אורייתא קמרתחה ביה' – ואפילו הכי 'בעי למילף נפשיה' והיינו שיש לו את ה'אורייתא קמרתחה ביה' אלא שיש לו את האיזון בין קור והחום.

[פורים 084 כל החודש יו"ט תשפ"א]

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל, וכן מקובץ שאלות ותשובות

לפי סדר הפרשיות, יש לשלוח בקשה לכתובת:

bilvavi231@gmail.com

[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס,

יש לשלוח בקשה למספר הפקס] 03-548-0529

לביהורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה"

ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:

טלפון 052-763-8588 פקס 03-548-0529

bilvavi231@gmail.com

שיעורי מורינו הרב שליט"א

מופיעים ב"קול הלשון" ישראל 073.295.1245 USA 718.521.5231